

Revista studentilor
din
Academia Navală
"Mircea cel Bătrân"

Orizonturi marine

Anul III, nr. 1,2 (7,8), 2008
Număr aniversar

**Redactor şef:
GOAGĂ Liviu**

**Redactor şef adjunct:
CHINDRIŞ Diana**

Redactori:
NEACSU Delia
DASCĂLU Marina
ŞEULEAN Camelia
BURLĂCESCU Andra
MAXIM Andreea
DIACONESCU Nicoleta
APOSTOL Daniel
CUCOŞEL Dragoş
FILIP Vlad
ROŞU Marius
BUZATU Mihai
ANDRIU George
PATRICHE Gabriel
VLĂDUTĂ Alexandru
RUSU Bogdan

Colaboratori:
PĂVALOIU Mariana
ZABOLODNI Mihaela

**Grafică și
tehnoredactare:**
CUCOŞEL Dragoş
FILIP Vlad

Corector:
CHAKARIAN Ozana

E toamnă în Constanța... e anotimpul în care am fost pentru întâia oară fermecată de acest oraș. Cerul nopții a rămas la fel de fascinant, cu nori mari portocalii, roșiatici, o oglindire a diversității care face ca aceste locuri să fie unice. De neuitat, această pictură avangardistă, m-a ținut trează de uimire multe nopți la rând, mi-a rezervat de-a lungul vremii multe surpize și iată că nu începează să mă surprindă.

Ce mi-a fost dat să descopăr? Un entuziasm neașteptat și nesperat despre care mi-am dat seama rușinată că-l pierdusem. Iavit de unde ne așteptăm mai puțin iată că acest suflu aduce în fața noastră, din nori, revista „Orizonturi Marine”. Mă refer, desigur, la noi membri ai redacției noastre care ne-au demonstrat că acest proiect nu o să înceteze să existe odată ce vechiul colectiv va absolvii, că vor continua, îmbunătățind ceea ce noi am început. Toate acestea pentru că împărtășesc la un anumit nivel toate acele idealuri și emoții nerostite care ne-au făcut să pornim pe acest drum.

Îi admir și îi respect pentru că au inițiativă și sunt plini de viață într-un timp în care culoarea dominantă este blazarea. În numele colegilor mei de redacție îi asigur de sprijinul nostru deplin. Le promit că îi vom învăța cu drag lecțiile pe care ni le-am însușit cu greu și, cu bucurie și recunoștință, lăsăm în grija lor proiectul „Orizonturi Marine”.

Am să închei mulțumindu-le pentru inițiativă și entuziasm.

CHINDRIŞ Diana

Academia Navală "Mircea cel Bătrân"
Strada Fulgerului nr.1, 900218 - CONSTANȚA
tel/fax: 0241 643 096
e-mail: orizonturimarine@anmb.ro, www.anmb.ro
Orizonturi Marine
Seria veche: 1968 -1989;
Serie nouă, apare semestrial
ISSN 1842 - 5798

Abc-ul votului uninominal

pagina 14

La început de drum...

pagina 4

“Vremurile se schimbă
și noi odată cu ele”

Jurnal de bord

pagina 8

Emoțiile unui nou început

Jurământul
pagina 11

Noi file din istoria Bricului Mircea

Povești marinărești

Legenda Olandezului Zburător
pagina 10

Programul Erasmus
pagina 6

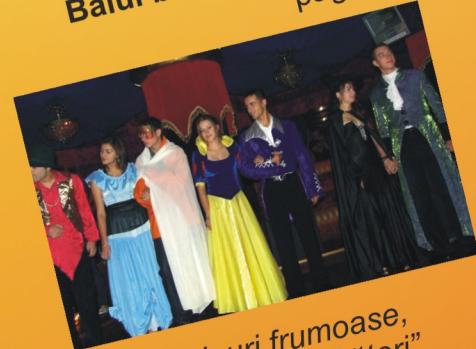

Opportunități de dezvoltare
profesională

Balul bobocilor

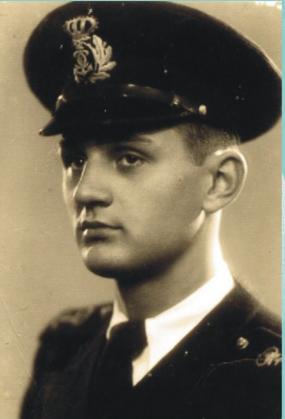
pagina 5

“Chipuri frumoase,
suflete de luptători”

Salut de veteran

Deci, tradiția există! Rămâne să fie doar continuată în noile coordonate ale vieții de azi de tinerii studenți ai unei Academii Navale, aşa cum nici n-am fi îndrăznit să visăm noi, cei care învățam alfabetul marinăresc acum 68 de ani.

Știința și arta marinărească au evoluat mult din vremurile când navigația se baza exclusiv pe observațiile asupra reperelor costiere, pe estimă sau asupra astrilor. Astăzi, mijloacele moderne informatici îți furnizează în timp real și cu mare precizie, poziția navei proprii, a celorlalți navigatori pe mare, prieteni sau neprietenii, drumurile de urmat, evitarea locurilor periculoase sau starea oricărui compartiment al navei și a mașinilor.

Totuși... totuși... să nu aruncăm la coș teoria și deprinderile practice ale vechilor navigatori. Astronomia nautică și calculele pe care aceasta le presupune pentru a răspunde necesităților navegației trebuie cunoscute în continuare. Aparatura modernă de calcul este, în ultima instanță, tot un material care se poate defecta și, în situații grele, izbândă apartine celor mai bine pregătiți în toate domeniile.

Această scurtă pledoarie vrea doar să sublinieze că dacă vremurile s-au schimbat și știința a evoluat, tineretul va trebui să facă față unui număr mai mare de probleme pe care să le rezolve prin toate mijloacele și metodele pentru a răzbate.

Și o revistă ca aceasta poate scoate la iveală preocupările, gândurile și speranțele lor, acționând în final ca un liant al acestora.

Urez revistei Orizonturi Marine succes în apariții noi, colaboratori talentați cu articole interesante și cititori numeroși, dornici de a afla lucruri noi și de a-și scrie gândurile în revista care trebuie să fie A LOR!!!

Prima filă din viața unui viitor marinar

Mă numesc Gabriel-Valentin Patriche, m-am născut la malul Dunării, în Galați. Mă consider norocos că m-am născut odată cu ziua festivă a fluviului, 29 iunie, o zi de sărbătoare mare „Sfinții Petru și Pavel”.

Dacă de mic am cunoscut bătrânlul fluviu, acum am ajuns să cunosc Marea; o privesc de la mal, dar nu va mai trece mult timp până când o voi cunoaște și din larg. Visul din copilărie pare să prindă contur, dorința de a ajunge marină să se transformă în realitate și iată-mă că acum îmi astern gândurile, impresiile și trăirile legate de Academia Navală „Mircea cel Bătrân”. Nici nu mă gândeam că voi ajunge până aici, să scriu pentru revista școlii mele. Suntem o mână de colegi care încercăm să ducem tradiția mai departe, de a scrie, de a face cunoștuță cu vântarea fiecărui student, fiecărui cadru militar, fiecărui om atât din Academie, cât și din afara acesteia.

Vlăduț Alexandru, Dascălu Marina, Andriu George, Șeulean Camelia, Diaconescu Nicoleta, Maxim Andreea, Buzatu Mihai, Burlăcescu Andra și Patriche Gabriel, nouă boboci ce vor încerca să ducă tradiția acestei reviste în următorii patru ani.

Timpul a trecut și acum îmi începe prima filă de jurnal al unui marină militar. O meserie frumoasă pe care nu o poți practica dacă nu ai dragoste față de bătrâna Mare.

Pregătirea militară de bază a fost, cred, cea mai grea parte, dar din băiatul mamii care erau odată, am ajuns să îmi fac singur curat, să îmi fac patul în fiecare dimineață, să nu fac mofturi la mâncare. În acest timp, am învățat că aşa cum îți asterni, aş dormi și îmi dau seama că punctualitatea este un lucru foarte important în cariera militară și în viața de toate zilele.

Momentul solemn pe care l-am trăit intens a fost depunerea jurământului militar. Nu numai depunerea jurământului a făcut acest moment atât de solemn, dar și revederea cu familia după 14 zile în care nu am văzut nici culoarea tramvaielor. Nici acum nu m-am obișnuit cu depărtarea față de casă, față de părinți. Înainte să ajung aici, îmi petrecem timpul liber distrându-mă cât mai mult, fără a mă gândi vreodată că îmi va fi greu să nu mai am părinții aproape. Acum două săptămâni am avut prima mea permisie; patru zile cât am stat acasă nu am simțit cum a trecut timpul. Pot să zic că am trecut printre-o mică vacanță în care nu am putut să mă bucur prea mult de compania celor dragi.

Dragostea față de Mare m-a determinat să aleg acest domeniu, iar când sentimentul este profund fac sacrificii pentru a te bucura de el. Până să ajung aici, nimănii în afară de familia mea nu m-a încurajat, toată lumea îmi atragea atenția că nu e de mine Academia Militară, că nu am nici cele mai mici șanse să ajung aici, iar unii considerau că nu sunt competent pentru a-mi îndeplini visul. Ambiția m-a ajutat să ajung aici și sunt bucuros că am reușit. Cred că dacă ai dorință, dragoste și ambiență mare poți reuși să îți îndeplinești orice vis.

Sper că de acum încolo să nu mă dezamăgesc nici pe mine și nici pe cei care mi-au ținut pumnii și mi-au acordat încrederea lor. Vreau să îmi demonstreze atât mie, cât și celor din jurul meu că sunt demn de meseria pe care am ales-o și de haina militară.

Nu vreau să critic pe nimeni în ceea ce voi scrie și îmi cer scuze încă de la început pentru cei care se vor simți agașați de cuvintele care vor fi scrise. Nu am de gând să cenzurez prea mult ceea ce simt și ceea ce îmi trece prin minte. Nu încerc să o fac pe perfecționistul pentru că nimeni nu este perfect.

De când am ajuns în acest loc, aud colegi care se plâng de gradații lor că sunt severi sau că îi persecută, dar cum în armată ordinul este ordin, nu cred că acești tineri studenți ai anului patru ne dau ordine doar de dragul de a face și pentru că le place lor să ne vadă pe noi muncind. În timpul lor liber sau care, mă rog, ar trebui să fie liber, stau lângă noi și ne dojenesc, pentru a scoate din noi viitori ofițeri ai Marinei Militare.

Sper din tot sufletul că în voi, tineri studenți care veți citi aceste rânduri, se va trezi interesul față de revista Academiei voastre, pentru că dacă nu ați fi voi, nici Academia Navală nu ar exista și nici revista voastră.

Gabriel-Valentin PATRICHE

Sărbătorim în curând 150 de ani de presă ostășească deoarece la 23 iulie 1859 apărea „Observatorul Militar”, ziar politic și militar al Principatelor Unite“. Era prima publicație a armatei țării noastre care intra în istoria sa modernă, odată cu tânără noastră țară.

Și marinarii și-au dorit un organ de presă propriu, reușind ca în 1897 să facă să apară prima revistă cu caracter marinăresc „Marina“, ziar al marinei militare, comerciale și de placere“, care își schimbă numele după un an în „Revista Marinei“.

Preocuparea marinilor pentru publicații cu caracter marinăresc este veche și a reușit să se concretizeze în timp prin apariția multor reviste, printre care vreau să amintesc revista Ligii Navale Române, apărută în 1931 – 1934 sub numele de „România Maritimă și Fluvială“, avându ca redactor pe căpitanul de marină Eugeniu Botez, (Jean Bart) și apoi sub numele de „Marea Noastră“, nume păstrat și astăzi, când este editată trimestrial. Această revistă a militat constant pentru propășirea intereselor României pe întinderea mărilor, pentru atragerea tineretului spre marină, cultivând dragostea pentru mare și meseria de marină, pentru practicarea sporturilor cu caracter naval.

De aceea, socotesc că este firească dorința tinerilor care se pregătesc să devină profesioniști în această îndeletnicire de a avea la îndemâna câteva pagini în care să-și poată spune ideile care îi frământă, să-și exprime în mod sincer sentimentele și preocupările lor și ale generației din care fac parte.

Tot la fel și noi, aflați pe băncile acestei instituții de învățământ marinăresc în anii premergători celui de Al Doilea Război Mondial, am dorit să avem posibilitatea să redactăm o revistă, ca și promovațile de dinaintea noastră: 1937 – 1938, care au scos prin Tipografia Marinei, aflată în imediata vecinătate a Școlii Navale (actualul sediu al Muzeului Marinei Române), o revistă pentru uz intern: „Sifleia“ urmată de o surată de-a sa ce aparținea promovației de ofițeri aflați atunci la Școala de Aplicație a Marinei, intitulată „Metacentru“ și care avea ca motto (citez din memorie):

Vă rugăm nu vă supărăți pentru
C-avem și noi un Metacentru

Erau publicate idei tinerești, mai avântate, unele șarje camaraderești sau caricaturi ale colegilor și profesorilor.

Noi nu am reușit să obținem aprobarea necesară din partea comandanțului școlii de pe atunci și am încercat să punem în scenă o serbare – un fel de revistă - pentru cele 101 zile rămase până la gradare. Dar la vizionarea antepremierei, s-au spulberat toate speranțele noastre, ba ne-am temut chiar și de niște represalii...

Comandor (r) veteran Doru Ionescu
Promoția 1942 „Deserbarea“ ofițeri puncte
Școala Navală „Mircea“ Constanța, 8 noiembrie 2008

La început de drum...

„Multă muncă pentru a ajunge aici, multă muncă pentru a termina aici...”

Este 15 septembrie 2004... pe poarta liceului militar, cu pași timizi și parcă plini de frică, un chip gingeș par că își face apariția...

Nehotărât și neștiutor, descoperă o altă lume, mai dură, mai rece sau poate mult prea diferită pentru el... Un platou mare, întins, plin de oameni îmbrăcați în albastru, serioși, hotărâți... privește pierdut, nu știe ce se întâmplă în jurul lui.

“Acum eu ce să fac, ce să spun, al cui sunt... sau ce îmi doresc?” Sunt întrebări care îl frământă... Poate că acum regretă, poate că e mult prea greu pentru el să realizeze că a făcut un pas foarte important, poate că seara, după apel, când domnul sau domnișoara elev plutonier nu are somn și vrea să facă instrucție își blesteamă destinul sau își acuză părinții că l-au părăsit într-un loc străin. Poate că iar a fost neatent și a vorbit cu un coleg în timpul studiului și a primit planton doi.

Acum se supără, spune că e nedrept... dar toate acestea contribuie la formarea lui ca militar și mai presus de toate ca om. Responsabilitatea, ordinea și disciplina sunt calități pe care le dobândește pe parcursul celor 4 ani de liceu militar.

„A fost greu, dar acolo am cunoscut niște oameni extraordinari care au făcut din mine tot ceea ce sunt astăzi.”
(Student George Andriu)

„Patru ani mă schimbaseră, dar rămăsesem tot copil... Dualitatea mă face confuz... O parte din mine a rămas să mediteze nostalgică la anii de liceu, cealaltă parte din mine însă, mă trezește la realitate. Bacalaureatul și admiterea au trecut și am ajuns în Academia Navală. Visul meu s-a împlinit...”

Am început lungul drum spre maturizare atât pe plan moral, cât și pe plan profesional. Cu toate acestea, doza mea de optimism se luptă din greu cu realitatea dură, cu perioada de acomodare... Sunt din nou boboc și încerc să-mi găsească linia de plutire...

O problemă ar fi că am prea multe așteptări acum, la început. Un nou răsarit mă trezește din vis aici, pe „puntea” academiei.

Mi-e greu, dar încerc să-mi păstrez calmul și să clădesc, treaptă cu treaptă, drumul anevoios al formării mele ca ofițer de marină.” (Student Florin Balbuzan)

Un vis care a devenit realitate, o muncă de patru ani de liceu militar, sacrificii, dar în final realizări. Academia Navală s-a ridicat la nivelul așteptărilor noastre. „Să iată cum am ajuns aici... ce să vezi... m-am trezit cu raniță în spate, arma de gât și alte câteva „accesorii” agățate de centură și hai la instrucție. Suntem în IIB (Instrucție Individuală de Bază) pentru două săptămâni. Să am început... întâi mai ușor... apoi... și mai ușor... bine, nu chiar atât de ușor, trebuie să recunosc, dar nici nu mă pot plâng... important este că a trecut. Nu mi-a plăcut să trag cu arma... cred că arma mea nu trage bine, eu nu am nicio vină domnule... cât despre grenade... mutați și voi perimetru mai aproape că nu ajung. Cea mai frumoasă parte a zilei este dimineața cu înviorare cu tot... nu știu de ce, dar cu toate că alerg și fac exerciții, parcă plec mai adormită... mă întreb dacă mi se întâmplă numai mie... ehhh... mă fac eu mare! Acum m-am obișnuit cu totul, program, colegi, comandanți de companie și tot ce mă înconjoară... chiar și șoricelul care, din păcate, săptămâna trecută a decedat... a avut o moarte crudă. Accidental un toc de bocanc s-a oprit în capul lui, acesta rămânând fără suflare... săracul.

Așadar și prin urmare... e bine!”(Student Alexandra Burlăcescu)

E chiar bine? Oare toți gândesc la fel?

Nu, nu toți gândesc la fel! ...

„Nu au fost deloc ușori pașii parcursi pentru a ajunge aici, să că ori de câte ori îmi este greu, mă gândesc la efortul depus și depășesc momentul. O lună și jumătate mi se pare prea puțin pentru a crea impresii ample. În această perioadă de timp, cea mai grea parte pentru mine a fost cea de inițiere în mediul militar. Cele două săptămâni de pregătire militară au fost destul de obositore, mai ales că a coincis și cu perioada de acomodare în care trebuia să execut totul după un program stabilit și sub conducere, lucruri pe care nu le făcusem până atunci. Dar, într-un final, m-am adaptat situației. Pentru mine, perioada aceasta a avut și o parte plăcută: ședințele de tragere, cu toate că lungile ore petrecute pe bază pentru a face pregătirea mi-au displăcut.”(Student Nicoleta Diaconescu)

Sunt sentimente pe care el, absolventul de liceu militar, le cunoaște, știe ce simt cei care pentru prima dată poartă uniformă, se supun unui program, mai bine zis sistemului militar.

„Dar nici mie nu mi-a fost ușor. În perioada de instrucție nu-mi doream nimic... doar timpul să treacă mai repede. Atunci nu am realizat cât de multe învățasem. Să nu mă refer la instrucție, ci la colegi, la cei din jurul meu. Îmi amintesc că eram pe baza sportivă, aveam pauză după lungi ore de instrucție. Cu toate că eram toți foarte obosiți, ne-am păstrat buna

dispoziție mereu. Să cred că doar așa am trecut mai ușor peste acea perioadă.”(Student Marina Dascălu)

„Academia pune la dispoziția oricărui student o bază materială vastă, profesori de elită pentru o pregătire temeinică și, în fond, necesară. Facultatea de Marină Militară are o reputație foarte bună, însă munca depusă în acești patru ani nu este răsplătită corespunzător după absolvire spre deosebire de Facultatea de Marină Civilă. Însă avantajul este că locul de muncă este unul sigur.”(Student)

„Cu toate asta, dacă vrei să faci ceva trebuie să muncești mult.”(Student Bogdan Socoliu)

Părerea noastră este că această instituție are atât părți rele cât și bune. Dar hotărârea de a veni aici a fost alegerea noastră ! Să tot noi putem decide dacă locul nostru este aici sau nu!

„Vremurile se schimbă și noi odată cu ele”

(Numele Trandafirului, Umberto Eco)

Realizat de studenții: Marina Dascălu

Camelia Șeulean

Alexandru Vlăduț

Balul bobocilor

Balul bobocilor reprezintă momentul mult așteptat de cei mai tineri studenți încă din ziua de 1 Octombrie. Seară dedicată bobocilor de la ANMB a fost pe data de 7 noiembrie în Club Morgana. A fost o seara specială, plină de surprize și momente plăcute.

Ne-au onorat cu prezența atât profesorii noștri și cadrele de la Batalionul Studenți, cât și colegii din anii mai mari, cărora vrem să le mulțumim pe această cale. Un merit aparte pentru seara frumoasă pe care am avut-o îl are și grupul satiric al academiei care ne-a încântat cu momentul lor artistic.

Momentul culminant al seri 1-a reprezentat desemnarea câștigătorilor Miss și Mister Boboc. La concurs au participat șase perechi formate din reprezentanți ai Facultății de Marină Militară dar și ai Facultății de Marină Civilă. Tema balului a fost Bal Mascat, participanții purtând diferite costumații reprezentând personaje din lumea poveștilor: Alba ca Zăpada (Şeulean Camelia), Prințul (Chiriță Virgil), Julieta (Maxim Andreea), Romeo (Cabanache Andrei), Vrăjitoarea (Zbranca Măriuța), Conte (Moldoveanu Cornel), Tigana (Nicolae Alexandra), Fata lui Roșu Împarat (Popa Andreea), Frumoasa (Dumitru Simona). Farmecul concursului a fost dat de cele trei probe pe care perechile le-au parcurs. În prima probă, participanții au fost nevoiți să-și scoată în evidență spiritul creativ. Au avut de desenat castelul în care personajele pe care le-au interpretat locuiau. Cea de-a doua probă, cea mai distractivă de altfel, a constat în strângerea a cât mai mulți pantofi de la cei prezenți la bal. La ultima

probă, concurenții au dat frâu liber imaginației și, cu emoții și voci tremurânde, au declarat dragoste partenerilor. Titlul de Miss și Mister Boboc dar și de Perechea Balului l-au primit Vrăjitoarea și Conte.

I-am rugat pe cei doi fericiti câștigători să ne împărtăsească din experiența lor și iată ce ne-au zis: „Am fost foarte surprinsă când am aflat că voi participa la concursul de Miss. Nu mă așteptam să câștig. Am purtat o costumărie de vrăjitoare, ceea ce m-a făcut să cred că voi fi dezavantajată, dar la finalul concursului am realizat că nu a fost chiar așa. Va rămane o seară de neuitat pentru mine. Pentru asta le mulțumesc și colegilor care m-au încurajat.” ne-a spus Măriuța amintindu-și cu drag de emoțiile trăite. Lui Cornel i-a creat o impresie plăcută participarea la acest concurs: „M-a ajutat să-mi recapătă încrederea în mine. Am fost foarte plăcut surprins când am aflat că am câștigat.”

Seara a continuat cu dans și distracție a ținut până dimineață.

Nicoleta Diaconescu

Câștigătorii

Programul sectorial "Erasmus" în Academia Navală "Mircea cel Bătrân": un nou salt calitativ în procesul de învățământ superior de marină

Calitatea procesului de învățământ desfășurat în Academia Navală "Mircea cel Bătrân", recunoscută unanim de către toți beneficiarii ei, a trecut din nou la un nivel mai înalt, corespunzător cerințelor de educație și instrucție moderne. Începând cu anul universitar 2007 – 2008, Academia Navală a căpătat un nou și onorant statut, acela de universitate europeană, care îi permite de acum extinderea conectării sale la spațiul educațional comunitar.

În ianuarie anul trecut, Directoratul General pentru Educație și Cultură al Comisiei Europene a lansat Apelul General de participare la programul de învățare pe tot cuprinsul vieții (Lifelong Learning Programme - LLP). Acest apel este urmarea directă a Deciziei nr. 1720 a Parlamentului European și a Consiliului Uniunii Europene, din 15 noiembrie 2006.

Obiectivul general al Programului de învățare pe tot cuprinsul vieții este acela de a contribui, prin învățare continuă, la dezvoltarea Uniunii Europene ca societate avansată bazată pe cunoaștere, cu creștere economică durabilă. În particular, obiectivul LLP este acela de a dezvolta schimburile, cooperarea și mobilitățile între instituțiile de educație și formare din cadrul Uniunii Europene astfel încât ele să devină etaloane mondale de calitate.

Adresat instituțiilor de învățământ de toate nivelurile, LLP este divizat în sub-programe specifice, cel corespunzător învățământului superior fiind numit ERASMUS. Ca sub-program sectorial al LLP, programul ERASMUS se adresează nevoilor de învățământ ale tuturor celor care urmează o formă de învățământ superior (de nivel terțiar), inclusiv studiile doctorale, precum și instituțiilor care furnizează sau facilitează acest tip de educație și formare.

Conducerea Academiei Navale a hotărât, așadar, că această nouă oportunitate de deschidere către mediul european de educație și formare a viitorilor ofițeri de marină militară și civilă să fie folosită în contextul inițiatiivelor permanente de creștere calitativă a procesului de învățământ. Astfel, în februarie 2007, a fost inițiată procedura de aplicare pentru Carta Universitară Erasmus – document cu valabilitate europeană care recunoaște capacitatea unei instituții de învățământ superior de a derula

acțiuni în cadrul programului.

În urma evaluării făcute de către Agenția Executivă a programelor LLP, cu sediu la Bruxelles, Academie Navale "Mircea cel Bătrân" i-a fost acordată în iulie 2007 Carta Universitară Erasmus Extinsă, pe perioada 2007-2013. În martie 2007, grupul de lucru instituit la nivelul Academiei a trecut la elaborarea documentației de aplicare propriu-zisă la programul sectorial Erasmus. Aprobarea dosarului de intenție a fost făcută de către Agenția Națională pentru Programe Comunitare în Domeniul Educației și Formării Profesionale (A.N.P.C.D.E.F.P.), organism specializat al Ministerului Educației și Cercetării, care dirijează și monitorizează programele LLP desfășurate de către școlile românești.

Pentru cititorii revistei "Orizonturi Marine" trebuie menționat că opțiunile de mobilități inter-universitare sau cu agenți economici europeni includ următoarele așa-numite "mobilități": schimb de studenți, schimb de personal didactic sau administrativ și plasamente de studenți în unități economice. Ca la orice început, pentru anul universitar 2007-2008, obiectivul imediat al Academiei a fost acela de a fi admisă în grupul selectiv al instituțiilor de învățământ superior cu deschidere – și, să nu uităm, finanțare! – europeană. De aceea, în acest prim an de participare la programul Erasmus, eforturile au fost canalizate exclusiv către plasamentele studenților de la Facultatea Marinei Civile.

Conducerea Academiei Navale "Mircea cel Bătrân" a formulat și emis apelul de colaborare către prestigioase companii de crewing, la care mulți dintre studenții civili își desfășurau deja practica la navă. În urma acestor demersuri au fost semnate acorduri de colaborare în cadrul programului Erasmus între Academia Navală și șapte companii de crewing europene. Agențile Internaționale Tanker Management, Oscar Wehr KG,

Peter Doehe Hamburg (toate din Germania), Maersk Marine Services și Zodiac Maritime Agencies Ltd. (din Marea Britanie), Wagenborg (Olanda) și Navirent (Cipru) și-au manifestat interesul deosebit pentru o cooperare desfășurată sub egida Uniunii Europene.

În urma analizei minuțioase a proiectului solid argumentat al Academiei Navale de participare la programul sectorial Erasmus, A.N.P.C.D.E.F.P. a aprobat, la o lună după obținerea Cartei Universitare Erasmus, adică în august 2007, racordarea instituției de învățământ superior a Forțelor Navale la rețeaua universităților cu recunoaștere europeană. În plus, au fost aprobată în totalitate și numărul de mobilități propus de Academie, ceea ce dă posibilitatea unui număr de 175 de studenți ai Facultății de Marină Civilă să efectueze, începând din anul al doilea de studii stagii de practică la navele companiilor mai sus menționate, cuprinse între trei și șase luni.

Bine-bine, vor zice unii, dar și până acum studenții civili își satisfăceau stagiul obligatoriu de practică la nave comerciale. Vom răspunde prin a afirma că noutatea și saltul calitativ date de participarea la program sunt probate de multiple aspecte. De exemplu, "studenții Erasmus" beneficiază de un "pașaport" educațional european, Mobilipass, care va fi bine apreciat în C.V.-ul lor necesar intrării pe piața muncii. Suplimentar, studenții selecționați pentru accesarea în programul sectorial vor fi sprijiniți cu câte un grant în valoare de 350 - 400 Euro lunar pe perioada plasamentului, din fondurile europene repartizate ANMB de către A.N.P.C.D.E.F.P. Apare așadar o nouă competiție între studenți, competiție care mobilizează și motivează și mai mult studenții Academiei Navale. Iată de unde reiese saltul călătării în procesul de învățământ!

Participarea în premieră a Academiei Navale "Mircea cel Bătrân" la programul Erasmus necesită totodată o structură internă responsabilă cu derularea mobilităților. Emulația creată de acest nou succes al Academiei Navale a impulsionat eforturile conducerii Academiei Navale "Mircea cel Bătrân" de a dezvolta această acțiune, în primul rând organizatoric. În consecință, ea a decis ca nucleul de oameni care a inițiat procesul de aderare la programul Erasmus să fie largit și instituționalizat, creând-se astfel Biroul de Programe Comunitare (BPC) al Academiei Navale "Mircea cel Bătrân".

În vederea planificării, execuției, evaluării

interne și raportării activităților din cadrul programului sectorial ERASMUS, BPC al ANMB are următoarele atribuții principale: 1) identifică și monitorizează oportunitățile ANMB de colaborare în cadrul programului Erasmus cu instituții de învățământ din străinătate deținătoare ale Cartei Universitare Erasmus, precum și cu întreprinderi economice europene. 2) asigură informarea externă asupra derulării programului Erasmus în ANMB, la nivelul SMFN, Agenției Naționale pentru Programe Comunitare în Domeniul Educației și Formării Profesionale (ANPCDEFP) și la nivelul Agenției Executive (EACEA). 3) diseminează și promovează acțiunile ANMB din cadrul programului Erasmus prin mijloace de informare publică, cu mențiunea că finanțarea este asigurată de la Comisia Europeană (www.anmb.ro, avizierele facultăților, presa scrisă, televiziune, radio, workshop-uri, conferințe, etc.). 4) planifică și coordonează procesul de selecție a studenților, cadrelor didactice și personalului administrativ în vederea acordării granturilor Erasmus. 5) organizează și actualizează baza de date a acțiunilor Erasmus desfășurate în ANMB. 6) asigură managementul calității în domeniul programului comunitar Erasmus.

În concluzie, se poate spune că liniile directoare ale Declarațiilor de la Bologna, din 1999, și de la Lisabona, din 2000, referitoare la crearea unui "Spațiu european de învățământ superior" sunt pe deplin aplicate în Academia Navală "Mircea cel Bătrân", instituție care dovedește iarăși că este constant preocupată de modernizarea și compatibilizarea programelor și metodelor de educație și formare necesare unui proces de învățământ competitiv, de nivel european.

Un dictum latin ne aduce aminte că, în viață, experientia docet. Într-adevăr, experiența pe care o vom acumula pe timpul derulării programului sectorial Erasmus în anul universitar 2007-2008 ne va ajuta să extindem aria de mobilități și la nivelul studenților Facultății Marinei Militare și - de ce nu? - la acela al cadrelor didactice. Conectarea Academiei Navale în anul universitar 2007-2008 la circuitul învățământului de marină european reprezintă un start meritoriu, un punct de plecare spre edificarea integrării în spațiul educațional al țărilor Uniunii Europene.

Cpt.cdr. Octavian Tărăbuță

Jurnal de bord

Vă prezentăm primul episod din jurnalul de bord al studenților ce au participat la voiajul bricului "Mircea" din această vară.

26 mai 2008: Exploratorul întinderilor albastre, NS "Mircea" părăsește Portul Constanța având la bord 161 de persoane dintre care 35 studenți și 47 elevi ce participă în premieră la un voaj de anvergură. Nava începe traversarea Mării Negre pe vreme bună, parcă special comandată pentru acomodarea noastră.

01 iunie 2008: Prima duminică în largul mării este dedicată recuperării fizice precum și jocurilor de table, săh și rummy. Navigatorii nu au avut liniște în totalitate, secundul navei oferindu-le la kashtanul personal din anii '80 muzica de identificare a stației de emisie a semnalelor orare. Am avut parte de o duminică mai lungă, comandantul navei luând decizia să schimbe ora bordului pentru a o aduce în concordanță cu timpul fusului.

02 iunie 2008: Chiar de dimineață am început traversarea Strâmtorii Messina ce desparte Marea Ionică de Marea Tireniană, urmărind reperele de navigație de pe coastele Italiei și Siciliei, determinând unghiuri orizontale și verticale cu sextantul. Spre seară, între pauzele de la urcarea în arboradă am admirat Farul Mediteranei - Insula Stromboli. Vulcanul Stromboli face parte din Arhipelagul Eolie ce încadrează partea nordică a Siciliei.

12 iunie 2008: În dimineață acestei zile, la orele 09:00, nava părăsește Portul Cagliari

spre alte orizonturi, după șapte zile de uscat. Orașul iar s-a prăbușit în monotonie după ce l-am colorat pentru câteva zile și l-am mai trezit din amorțeală cu tinerețea și curiozitatea noastră. Marea începe să ne intre în vene, corpurile noastre s-au adaptat la echilibistica zilnică pe valuri. Imediat după ieșirea din rada portului, s-a ordonat "La front pe vergi!" și am întins velele renunțând la serviciile motorului principal. Vântul a fost prielnic până în ora prânzului, marea devenind mult prea agitată ceea ce a dus la strângerea imediată a velelor. Restul zilei a fost ocupată de cursuri și studiu.

13 iunie 2008: S-a dezlănțuit marea! Nu a atins ea cote de marcat în cărți, presă sau tv, însă pentru micii marinari a fost cea mai urâtă față pe care ne-a arătat-o până acum, gradul 4 cu hulă. S-a renunțat la urcarea în arboradă ca exercițiu de înviorare. Puntiștii au fundamentat o nouă noțiune necesară specializării: "graficul luminozității" însă, din cauza efectelor neplăcute asupra psihicului cauzat de marea înfuriață, unul căte unul, studenții s-au retras spre trombă sau cazarmă pentru ca la finalul seminarului cpt. Tătaru să mai rămână înconjurat de 5 discipoli supraviețuitori. După-măsă, gradul marii a scăzut la 2-3 putându-se relua cursurile. Pe puntea dunetă lt.cdr. Herciu s-a luat la întrecere cu studenții la citirea indicelui de corecție al sextantului și determinarea stării absolute cu semnale orare.

26 iunie: Înviorarea sparge monotonia aducând un factor de nouă: urcarea pe atârnătorii dispuși pe biga de încărcare de la puntea centru. Nu toți cadeții au dat curs "invitației" domnului secund, încrezându-se în zicala "în mâine e o zi", fără a lua în considerare vorba des folosită a acestuia "mâine va fi mai rău". La ora 09:00 se desfășoară velele gabier și contragabier, nava școală punându-și întreaga încredere în vânt. La orele 14:30 acestea sunt strânse în sacheți, vremea înrăutățindu-se. Se continuă cu studiu în vederea examenului de a doua zi al studenților la TSA. Se împlineste totodată o lună de la ridicarea ancorei din Constanța.

27 iunie: Micii marinari fac cunoștință, mai mult ca oricând, cu oceanul care face din navă o mică jucărie în mâinile sale; mișcările de ruliu și tangaj par mai importante decât accelerarea gravitațională; s-a ridicat problema unei a treia trombe. Are loc examenul mult așteptat cu rezultate destul de bune.

După masă se efectuează recuperare după examen, oceanul neoferind altă opțiune.

28 iunie: Timp liber la dispoziția cadetilor—timp dedicat exclusiv supraviețuirii balansului care subjugă simțurile îndemnând la somn. Pe la ora 18:30 se trece la brațarea vergilor în tribord pentru o asietă căt mai stabilă. Umblă zvonul prin vecini că suntem cu o zi și jumătate în urmă în planul marșului. Starea mării nu permite desfășurarea concursului de săh, acesta urmând să se joace în următoarea sămbătă pe mare.

4 iulie: Dimineață, pe la ora 4 am acostat la dană în Portul Rouen. Deși oficial festivalul ARMADA 2008 nu a început încă, populația vine să vadă, în grupuri mari "catedralele plutitoare".

14 iulie: Ziua Franței în Brest nu atinge proporțiile așteptate, probabil și din cauza condițiilor meteo nefavorabile care au dus la anularea demonstrațiilor aeriene și navale. Ceremonia a avut loc la ora 9 în fața primăriei, România participând și ca reprezentată de un mic grup de ofițeri, maistri și cadeți în frunte cu domnul comandor Moraru.

26 iulie 2008: Marea intrigă prin apele ei calme, prin lipsa de activitate a valurilor. Viața la bord parcă a intrat într-un cerc monoton, totul fiind previzibil. Se continuă cu studiu în cazarma studenți și cu efectuarea de noduri atât pe puntea centru, cât și în cazarma elevi. O veste bună: s-a reparat desalinizatorul - liber la apă cadreți!

31-03 august 2008: Vikingii din Copenhaga ne-au primit cu vreme însorită (27 grade), covor verde și flori pe dană, biciclete moca (aproape) iar Mica Sirena a zâmbit în aparatele noastre de fotografiat, uitându-și obiceiul de a amăgi marinarii, cum ar zice vechea legendă.

05 august 2008: Stăm la ancoră, pare că uscatul s-a scufundat și nu avem unde să ne îndreptăm, e înnorat iar ploaia înțărăște impresia izolării într-un imperiu al apei. La ora 13:00 are loc colcoviu, notele

înregistrând cifre de la 7 în sus, fruncea armatei nedezmințindu-și faima. În continuare, se spală grătarele.

11 august 2008: Se părăsește și portul german Warnemunde cu echipajul la front numărătoare inversă: pornim spre casă! Mai e totuși mult până la cei dragi, dar ceva se naște în noi, cei plecați de acasă, smulși din rutina a tot ce-i pământesc, aruncați în vâltoarea a tot ce-i marin. Marea se învolburează cu căt înaintăm mai mult, pe navă mai găsești gărgărije rătăcite "made in Rostock".

12 august: Niciodată nu am ieșit bine din schema de separare a traficului a Strâmtorii Kategatt și întoarcerea acasă ne-a fost sabotată de mecanici: în C.M. s-a spart o țeavă de ulei la 02:10 noaptea și a trebuit să ancorăm până la remedierea situației. De la 09:00 studenții puntiști au descoperit "Regulile sistemului de balizaj IALA" cu domnul lt.cdr. Tătaru. Dezvoltarea tehnologiei în cazarma 3 este amenințată de tăierea curentului de la ora 20:00, lt.cdr Herciu accentuând nevoie de cadreți odihniți care să lucreze nu numai în codul binar.

Delia NEACȘU

Legenda Olandezului zburător

Relatări privind existența unor vase fantomă care ar bântui mările și oceanele lumii există de secole. În fapt, o întreagă literatură a luat naștere în urma unor astfel de povestiri, iar granița dintre realitate și ficțiune a devenit atât de neclară, încât astăzi, nimeni nu mai poate face diferență dintre ele.

Și totuși, poveștile din vechime par să se bazeze pe fapte reale. O demonstrează experientele stranii trăite de marinari de-a lungul ultimelor trei veacuri. Dacă până atunci, întâmplările în care erau implicate ambarcațiuni fantomă păreau să țină de domeniul fantasticului, apariția presei și a fotografiei avea să înlăture orice urmă de înțeles. Astfel de vase există! Nimeni nu poate explica apariția lor, dar ele au continuat să fie descoperite până în prezent.

Cu siguranță, cea mai cunoscută legădușă a unui vas fantomă este cea a Olandezului Zburător. Curios este faptul că, deși celebră în întreaga lume, povestea vasului rămâne învăluită în mister. Nu se știe nici măcar dacă ambarcațiunea era una olandeză sau dacă aparținea unei alte puteri maritime a vremii, nici anul în care a fost construită. Primele mențiuni scrise apar în secolul XVIII dar, fără îndoială, mitul corabiei damnate era cu mult mai vechi.

Cea mai cunoscută variantă a povestirii este și cea mai veche, datând probabil din secolele XVI-XVII, și face referire la căpitanul Falkenburg, cel care și-ar fi jucat sufletul la zaruri cu diavolul pentru a scăpa echipajului dintr-o furtună devastatoare și pentru a ajunge cu bine la țărm. Pedeapsa cerească avea să fie însă, una pe măsură. Corabia, împreună cu toți membrii echipajului era blestemată să colinde mările până în ziua judecății de apoi, fără a putea acosta vreodată. Se spune că de atunci, sufletele bieților marinari, captive pe vasul damnat, bântuie apele în speranță găsirii unei alte ambarcațiuni care să le poarte mesajele către cei dragi.

Deși romanțioasă, legădușa pare să aibă un sămbure de adevăr, spun istoricii. Este posibil ca în realitate, corabie să fi fost interzis accesul în orice port din cauza unei molime care atinsese echipajul, fapt destul de des întâlnit în Evul Mediu. La urma urmei, Marea Ciumă care lovise Europa în secolul al XIV-lea, ucigând peste 30% din populația continentului, fusese adusă din Asia tot pe o corabie. Astfel, Olandezul Zburător ar fi ajuns să plutească în derivă, plin cu cadavrele marinilor, stârnind groaza echipajelor ce îl întâlnneau. Totuși rămân la credință că e ceva paranormal la mijloc și că poate o să am parte de ceva ciudat în voiaj și să am din întâmplare și o cămeră foto la ndemână.

George ANDRIU

Ce surprize ne pregătește SOARELE?

Mai întâi de toate, ce este soarele? Cum s-a format soarele? De ce avem nevoie de soare? Și mai presus de toate, când s-a "născut" și când va "muri" Soarele?

Soarele este o stea din categoria stelelor mijlocii. Steaua vitală Terrei este așezată în mijlocul sistemului solar, în jurul căreia se învârt cele 9 planete. Acesta s-a format cu aproximativ 5-6 miliarde de ani în urmă. Un nor stelar a intrat în colaps, iar hidrogenul fuzionat a dat naștere unei cantități imense de heliu, care a adus la dezvoltarea unei mari energii necesare pentru a da "naștere" Soarelui.

După cum susțin cercetătorii astronomici, cantitatea de hidrogen din astru îi dă acestuia o perioadă de viață de 10 miliarde de ani.

Ce se va întâmpla după ce soarele își va termina perioada de viață?

După ce astrul își va termina perioada de viață, acesta va intra în declin timp de un miliard de ani, după care se va transforma în acest interval într-o *rosit giganta*, care va avea dimensiunile Pământului.

Fotosinteza plantelor ar dispărea instantaneu, fără razele soalare plantele nu ar mai putea produce acest proces. Odată cu încecarea procesului de fotosinteză, nu ar mai exista sursă pentru a produce oxigen, iar fără acest gaz viața

pe Terra nu ar mai exista.

Presupunând că am avea rezerve mari de hrană și apă, oamenii ar putea să supraviețuască numai în adăposturi special amplasate în submarine la adâncime medie, deoarece apa oceanelor la asemenea adâncimi nu ar îngheța. O altă opțiune ar fi construirea de lăcașe subterane, alimentate cu energie nucleară sau geotermală, în acest caz Islanda ar fi cel mai viabil loc de pe planetă, deoarece aceasta țară folosește deja energia geotermală pentru a alimenta 87% dintre locuințe.

Cercetătorii englezi au realizat un proiect științific prin care au demonstrat că forța gravitațională a Soarelui atrage comete care apar în sistemul nostru solar.

Se pare că la fiecare 30–40 de milioane de ani, Terra intră în coliziune cu un asteroid. Ultima coliziune de acest gen datează de acum 65 de milioane de ani, perioadă ce coincide cu dispariția dinozaurilor. Conform acestei teorii Pământul se află foarte apoape de o astfel de coliziune.

O altă teorie se referă la ce se va întâmpla după ce Terra va fi lovită de un asteroid. Se pare că, după ce Pământul va intra în coliziune cu un asemenea obiect, mulți germeni vitali ar putea fi răspândiți în spațiu și ar putea face posibilă existența unei noi forme de viață pe alte planete.

Gabriel-Valentin PATRICE

JURAMANTUL MILITAR 2008

Cu bucurie, dar și cu o oarecare teamă în suflet, 40 de boboci au căcat porțile Academiei Navale Mircea cel Batrân. Am lăsat în urmă părinti, frați și surori, dar și prietenii, iubiți și iubite.

Teama de necunoscut ne-a invadat sufletul, dar ajungând aici am descoperit în gradati și colegi mai mari persoane pe care ne putem baza. Acum suntem o comunitate, o mare familie.

Perioada de instrucție de două săptămâni a avut atât sușuri, cât și coborâșuri...au fost momente în care pur și simplu simțeam că o să cedăm, dar am învățat să ne bucurăm de fiecare lucru, oricât de mărunț ar fi fost, dar care ne ieșea bine, ca la carte, fiecare lucru nou învățat.

În ziua jurământului, zi care ne-a dat imboldul de a merge mai departe, că în care urma să demonstrăm atât cadrelor militare, părintilor, rudelor, cât și colegilor mai mari, dar mai ales nouă înșine că nu mai suntem acei copii timizi și plini de temeri, am devenit militari, militari în adevăratul sens al cuvântului.

Devotamentul, perseverența și dorinta de a demonstra că putem trece peste greutățile întâmpinate în timpul instrucției individuale de bază ne-au pregătit pentru încercările ce ne așteaptă și mai ales pentru ziua jurământului.

Zilele treceau din ce în ce mai repede și iată că a venit și ziua mult așteptată. Ne-am trezit dis-de-dimineață...îmi amintesc că a fost prima dimineață din decursul a două săptămâni în care nu am făcut înviorare...am crezut că nu este adevărat, deja mă obișnuit semnul să ies în fiecare dimineață și nu mă mai plângem de nimic...am făcut programul de dimineață, conștiincios că mers fiecare pe sectorul lui și l-am întreținut cum am știut noi mai bine, apoi toți ne-am aranjat și ne-am făcut frumoși...nu că nu am fi (cu modestie spun), dar aşa, mici retușuri binevenite după două săptămâni de cărat raniță, săpat locașuri de trageri și chiar trageri. Am ajuns în formă...ce emoții...dacă nu pot ține cadența la defilare?...vai ce mă strâng pantofii!!!...și arma asta ce grea este....să nu uit refrenul de la Marinarii...mereu mi se întâmplă să uit versul ăla...off...de ar veni părintii mai repede, nu mai am răbdare...erau gânduri ce ne frâmântau pe toți înainte și pe timpul ceremoniei, gânduri ce ne țineau acolo, legăți de eveniment și ne aminteam mereu că trebuie să fim cei mai buni, este ziua dedicată nouă, bobocilor militari...

Răbdarea noastră este în scurt timp răsplătită...încet, încet apar și părinții. Din formăție, fiecare caută cu privirea un chip cunoscut, familiar...totuși trebuie să ne purtăm ca atare, suntem militari...ne ducem frumos, îi salutăm revenim în formăție, o să avem apoi mai mult timp.

La scurt timp după aceasta, ceremonia a început și toți ochii erau atinții asupra noastră, noi eram personajele principale ale acestei povești devenită realitate. Linisteau să așternut și toate oficialitățile și au făcut prezență. A urmat jurământul propriu-zis, jurământ prin care ne-am legat să apărăm țara, chiar cu prețul vieții, noi, niște copii de 19-20 de ani, militari în devenire. Și acum stau să mă gândesc oare ce a fost în sufletul părinților noștri în acele momente...Oare erau mândri de noi? Oare ne credeau împliniți? Oare se mai gândeau dacă am ales drumul cel bun? Oare chiar am ales drumul cel bun? Doar ei știu ce era în sufletul lor, dar cred că ei, ca părinți, se simțeau împliniți.

A urmat defilarea, concomitent cu intonarea imnului marinilor. Totul a decurs excelent, poate chiar mai bine decât ne așteptam și ne-am simțit răsplătiți pentru tot ceea ce am pătimit pe timpul IIB-ului. Emoțiile, lacrimile acum ar trebui să se sfărsească, dar nu...acestea sunt acum mai mari, mai intense...urmează îmbrățișarea prea mult așteptată cu părinții, rudele, prietenii...acestea ne copleșesc, dar ne dau puterea de a nu ne da bătutii, de a continua un vis care azi a devenit realitate...

Începe mult prea așteptatul drum...acum tot ce trebuie e să clădim încet, ușor și cu perseverență, cărămidă cu cărămidă, treaptă cu treaptă un viitor de pe urma căruia să culegem fructele succesului...

Andra BURLĂCESCU

Locotenentul de la Operă

În timpul marșului de instrucție cu N.S. Mircea din Marea Neagră, din anul 2006, unul din porturile în care am poposit a fost Odessa. Am admirat atunci frumusețile acestui oraș, printre care și clădirea operei. În acel moment nu știam că pot vedea această clădire numai datorită unor români care, pe timp de război, și-au pus în primejdie viața nu numai pentru a apăra Țara, nu numai pentru a apăra poporul român, ci și pentru a salva un edificiu de cultură și o operă de artă arhitecturală.

Acest act de curaj și devotament a fost inițiat și condus de locotenentul pe atunci, Stelian Bălan. Născut la Galați, la 2 mai 1920, Stelian Bălan a absolvit Școala de Ofițeri Artillerie „Regele Ferdinand”, Pitești, promoția 1943. Cu ocazia aniversării a 50 de ani ai acestei promoții, care a primit numele de „Mihai Viteazul”, faptele ei de arme din timpul celui de Al Doilea Război Mondial - printre care și ale lui Stelian Bălan (episodul Odessa) - au fost culese și prezentate în cartea „Bat tunurile memoriei”, publicată în 1993.

Stelian Bălan a participat la lupte în ambele campanii, de est și de vest, îndeplinind funcția de comandant de baterie de tragere, comandant de baterie, comandant de divizion și șef al biroului de operații al regimentului.

La 19 noiembrie 1944, pe Tisa, o întâmplare nefericită care era să-l coste viața, l-a scos din luptă. Atunci îndeplinea funcția de ofițer observator și orientator al artileriei din diviziile de infanterie a 21-a și a 18-a, în formarea capului de pod de la Wencastello Tiszalok. La ora 3,30 dimineață, plecând de la Gava, pe Tisa, în timp ce se se afla într-o barcă, împreună cu un subofițer și patru sergenți pentru a supraveghea tragerile artileriei, două obuze au lovit barca, cel de-al doilea omorând cei patru sergenți și răndindu-i grav pe Tânărul locotenent și pe subofițer.

„Mi-a sfârâmât cutia de recepție din brațe, iar piciorul stâng mi l-a rupt din articulație. Plutonierul major a rămas fără mâna dreaptă, pe care i-a retezat-o de la umăr tocmai când o intindea să schimbe cutile aparatului de radio, iar cei patru sergenți au fost răniți în abdomen.”

Pe frontul de Est, locotenentul Bălan Stelian a fost prezent pe vremea când armata noastră, aliată cu cea germană, pregătea retragerea.

Aflat la conducerea unui convoi, la ieșirea din

Dalnic, pe șosea, un maior, comandant al unei companii de jandarmerie SS, a vrut să le controleze documentele și, deoarece aceștia nu aveau nimic, le-a ordonat să treacă pe rambleul șoselei până la clarificarea situației.

Întorcându-se la Odessa pentru procurarea autorizațiilor, a observat dana petrolieră și alte construcții în flăcări. După ce, în urma unui complot, în comandamentul germano-român din oraș explodase o bombă, trupele germane au inițiat o serie de abuzuri și crime, omorând foarte mulți civili și distrugând prin dinamitare principalele clădiri.

„Lângă mine era un caporal, Vasiliu, căruia i-am spus: <<sunt convins că și Opera este minată și or să avârle în aer păcătoșii ăstia de nemți. În loc să se lupte cu partizanii, se luptă cu clădirile!>>

Și i-am întrebat pe soldați: <<Sunteți de acord să mergem acolo unde ați văzut „Lacul lebedelor”, „Boris Godunov”, „Traviata”, „Aida”? Poate că în viața voastră n-ați văzut un film, dar acolo v-am dus și ați văzut atâtea opere frumoase, într-o clădire cu bolta îmbrăcată în aur... E păcat ca această capodoperă să fie aruncată în aer! Vreți să vă sacrificati?>> Au fost de acord. Am mers acolo și am văzut patru SS-iști care păzeau Opera, înarmați. Clădirea Operei era minată cu bucăți de trolil și fitile „Bikford”. Așteptau și, în ultimul moment, numai aprindeau fitilul și sărea în aer, iar ei se urcau pe motociclete și dispăreau. M-am apropiat de unul și i-am spus să mă ajute, că în spate noi ne luptăm cu partizanii – numai ca să le distrag atenția. Atunci, soldații mei au strigat la ei să arunce armele. După ce i-am dezarmat, am scos capsele și fitilele de acolo și le-am băgat în coburi mei de la șa.

Tocmai trecea o mașină de-a noastră de la divizia 21-a și i-am dat ordin plutonierului major să ia bucățile de trolil, să le pună în camion și să le ducă unde știe. Numai la scara ce dădea spre port, toată de marmură, nu m-am dus să deminez, pentru că era comandamentul german în față și ar fi tras în mine. Numai scara aceea a sărit în aer. Dar Opera a fost salvată!”

Pe 17 ianuarie 1959, locotenentul-colonel (r) Stelian Bălan, decorat pentru merite deosebite în timpul războiului, după mai bine de 10 ani petrecuți în sanatorii și peste 30 de

intervenții chirurgicale ce nu au reușit să îi readucă sănătatea grav afectată în urma rănilor provocate de cele două obuze, a fost ridicat de Securitate și dus la închisoarea „Nouă Culme” de la Canal. Acolo după trei luni de muncă în condiții inumane, cu o rană deschisă la picior, nu a mai rezistat și a început greva foamei. În scurt timp, a fost

elibera și a trăit în anonimat, suferind handicap locomotor și un ulcer trofic la gamba stângă în stare continuă de supurație, până a trecut în neființă, la 17 decembrie 1999.

„A venit un lt. col. NKVD-ist Tânăr, care vorbea curat românește. <<Sunteți din Odessa?>> l-am întrebat. <<Da, de la Spitalul Nazaret>>. <<Și... ați fost la Opera?>> <<Da, am fost...>>, zice. <<Stalin știe că eu am demarat Opera?>>... Efectul a fost că m-au scos de acolo și m-au readus la Securitatea din Galați, unde am dormit o noapte, după care m-au eliberat.”

În România, actul de curaj al ofițerului român care a salvat clădirea Operei din Odessa a fost cunoscut de

superiorii și camarazii săi de arme, și apoi „uitat” repede de comuniști. În fostul U.R.S.S. și în Ucraina, la fel ca și la noi, puțini știu de aceste fapte. Plăcuța modestă de pe peretele Operei amintește de „un român” și atât. Dar în ce împrejurări, cine și, mai ales, cu ce preț și-a riscat viața pentru ca această bijuterie arhitectonică, apartinând patrimoniului universal, să dăinuiască nu este menționat și pare, pe nedrept, sortit uitării.

N.R. Citatele sunt culese din interviul pe care Stelian Bălan l-a acordat publicației „Viața Liberă”.

Dan APOSTOL

DOBROGEA – 130 DE ANI DE LA REVENIREA LA PATRIA MAMĂ

Dobrogea este un teritoriu despre care Constantin Brătescu afirma că reprezintă „o Românie miniaturizată”, aşadar un spațiu sociodemografic ce presupune dinamici multiple, convulsi geopolitice puternice, desfășurate pe parcursul timpurilor istorice.

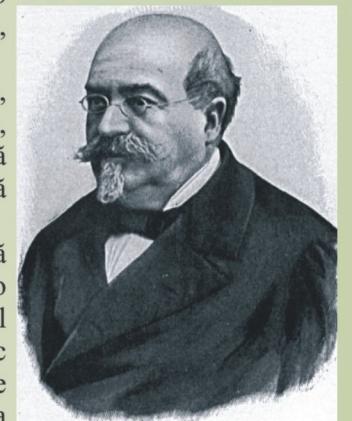
Placa turnantă pentru populațiile nomade, mărturie în piatră a simbiozei daco-romane, loc de naștere a ortodoxismului românesc, sprijin eficient al domnitorului Mircea, loc de jertfe, dintre care cele mai multe rămân neștiute, Dobrogea constituie, prin integrarea ei armonioasă în istoria multimilenară, în spațiul carpato-danubiano-pontic, o „adevărată sinteză de viață românească”, după o altă fericită expresie a lui Vasile Pârvan, de această dată.

După Congresul de la Berlin (1878), Dobrogea va reveni statului român, e drept, odată cu cedarea a trei județe din sudul Basarabiei, Rusiei. Mihail Kogălniceanu a făcut nu numai o pledoarie patetică, dar și extrem de argumentată cu date și fapte, apelând la trecutul milenar al poporului român în Dobrogea. În fundamentarea expunerii sale, eminentul istoric și om politic s-a bizut pe numeroase date și mărturii aduse la cunoștința opiniei publice și clasei politice de fruntași unioniști, purtări de împrejurări felurite pe meleagurile dobrogene după Revoluția de la 1848, confirmate apoi și în memoriile regelui Carol I al României.

Și primul-ministrul Ion C. Brătianu a pledat cu căldură pentru a risipi îndoileile unor parlamentari ai opozitiei. În discursul său la Senat, la 28 septembrie 1878, acesta spunea despre Dobrogea următoarele: „Noi am posedit-o cu sângele nostru, am pierdut-o cu sabia, și acum să reîntors la noi iarăși cu sabia! Și dumneavoastră vă e teamă că un pământ care a fost stăpânit de noi, n-o să putem să-l facem pământ românesc?” Și continua: „alte națiuni ar fi făcut orice sacrificiu pentru a ajunge la Mare pentru că, mai ales pentru români, luând Dobrogea, ne deschidem o poartă prin care ne punem în raport cu lumea întreagă și cu Occidentul către care ziceți dumneavoastră că aveți toate aspirațiile.” (I.C. Brătianu, Acte și cuvântări, IV, p. 102-109).

A fost, de asemenea, semnificativă atitudinea populației din Dobrogea, nu numai români, dar și musulmani și alte etnii, a căror opțiune pentru apartenența la statul român, european și tolerant, se poate reconstituî cu claritate din documentele și datele de care dispunem astăzi.

Instaurarea de facto a suveranității României în cadrul noii frontiere maritime încununa un act național de cea mai mare importanță: după Unirea Principatelor, în 1859, restabilirea autorității statului român asupra Dobrogei, străveche provincie istorică românească, poate fi socotită ca fiind a doua etapă majoră a procesului de desăvârșire a unității de stat a României.

prof. Gelu Culicea
Şef Serviciu
Biblioteca Județeană „Ioan N. Roman” Constanța

Plachetă - 1899, inaugurarea Monumentului reunirii Dobrogei cu Țara. Tulcea - dealul Hora

Votul uninominal

În curând elevii academiei vor trebui să voteze. De ceva timp încocace mass-media ne bombardează cu tot felul de date și fel de fel de candidați și cel mai important, despre votul uninominal. În articolul de față voi încerca să vă explic în ce constă acest tip de vot.

Votul uninominal este un tip de scrutin menționat în legislația sistemelor electorale, practicat în SUA și Marea Britanie. Acest tip de scrutin reprezintă modul de alegere direct al unor candidați individuali, opus sistemului de alegere pe liste întocmite de către partidele din viața politică a unui stat. Votul uninominal este un sistem de vot majoritar, se bazează pe o procedură majoritară (votul pe liste fiind un sistem proporțional) și este întâlnit și sub formula „Câștigătorul ia totul”. Principalele caracteristici ale acestui tip de vot constituie faptul că permite apariția unor guverne stabile ca urmare a majorității stabilite prin vot, dar și faptul că are drept consecință nereprezentarea segmentului de electorat care a votat candidatul (sau lista) învins.

Vot uninominal majoritar relativ - un tur de scrutin

Vot uninominal majoritar absolut - două tururi de scrutin dacă în primul tur de scrutin nu sunt obținute 51% din voturi de către un candidat.

Scutinul uninominal înseamnă că într-o circumscripție electorală se alege un singur mandat, iar câștigătorul poate acorda un singur vot. Acest mod de votare poate fi realizat într-un singur tur (denumirea științifică este: sistem electoral majoritar cu scrutin uninominal într-un singur tur, situație în care candidatul care obține cele mai multe voturi, indiferent de numărul acestora, este declarat câștigător) sau în două tururi (caz în care este necesară obținerea majorității absolute a voturilor exprimate; dacă o asemenea majoritate nu este întrunită, se organizează un alt doilea tur în care majoritatea simplă este suficientă). O alternativă a votului majoritar uninominal cu un tur, este votul uninominal alternativ. În circumscripții electorale cu numai un loc, votanții trebuie să pună pe buletinul de vot toți candidații în ordinea descrescătoare a preferinței. Cel care întrunește majoritatea absolută ca primă preferință este ales câștigător. Dacă niciunul nu obține o astfel de majoritate, ultimul de pe listă este eliminat, iar voturile sale se împart celorlalți candidați urmând preferința a doua. Procedura se repetă până când unul dintre candidați reușește să obțină majoritatea absolută în calitate de primă preferință.

Pe scurt, este mecanism de votare directă a unor candidați individuali și nu desemnarea în totalitate a unei liste fixe, întocmită pe baza unor criterii netransparente, de către un partid. Oferă o personalizare mai mare a votului, astfel încât alegătorii pot să opteze între candidaturi nominale și nu între liste, la întocmirea cărora nu au avut niciun cuvânt de spus și în care apar multe persoane necunoscute și fără valoare, din punctul lor de vedere.

Dezavantaje

Sistemul de vot uninominal nu garantează că votul

popular este bine reprezentat în rezultat. Un exemplu recent îl constituie alegerile generale din Anglia, unde Laburiștii au câștigat majoritatea în Parlament cu 35,3% din voturi.

Există însă și exemple mai ciudate, cum este cazul alegerilor parlamentare din 1926 din Canada, în provincia Manitoba. Această provincie avea 17 parlamentari, iar rezultatul a fost după cum urmează: Partidul Conservator, cu 42,2% din voturi nu a avut niciun parlamentar ales; în schimb, Partidul Liberal-Progresist, cu 19,5% din voturi a avut 7 parlamentari, Partidul Liberal, cu 18,4% din voturi, 4 parlamentari; Partidul Progresist, cu 11,2% din voturi, 4 parlamentari, iar Partidul Muncitoresc, cu 8,7% din voturi a avut 2 parlamentari. Explicația acestui rezultat este că, cu 3 excepții, Partidul Liberal-Progresist, Liberal, Progresist și cel Muncitoresc au avut candidați unici.

Avantaje

Există și avantaje, politicienii coruși sau compromiși nu se mai pot strecu în parlament sub acoperirea listelor de partid. Votul direct pentru un candidat sau altul exprimă mai exact opțiunea electoratului. De asemenea, generarea unei majorități parlamentare are ca efect o mai mare stabilitate politică.

Uninominalul în România

Pentru organizarea alegerilor uninominale se constituie circumscripții electorale la nivelul celor 41 de județe, o circumscripție în municipiul București și o circumscripție separată pentru români cu domiciliul în afara României. Numărul total al circumscripțiilor electorale este de 43.

Fiecare circumscripție are desemnat un număr de colegii uninominale pentru Camera Deputaților și un anumit număr pentru Senat.

În fiecare colegiu uninominal, fiecare competitor electoral poate avea doar o singură propunere de candidatură. Un candidat poate reprezenta un singur competitor electoral într-un singur colegiu uninominal.

Un colegiu uninominal reprezintă o subunitate a unei circumscripții electorale, în care este atribuit un singur mandat.

Fiecare colegiu uninominal pentru Camera Deputaților, respectiv Senat, atribuie un singur mandat de deputat, respectiv de senator.

Sper că v-am mai lămurit puțin asupra acestui subiect și dacă mai aveți nevoie de lămuriri le găsiți pe www.infovote.ro

Bibliografie

Pârvulescu, Cristian. Politici și instituții politice. București: Editura 3. ISBN 973-8291-09-7.

Legături externe

<http://www.infovote.ro>

Legea votului uninominal

<http://www.infopolitic.ro/index.php?page=analiza&id=231>

<http://www.alegeri.tv>

Adus de la http://ro.wikipedia.org/wiki/Vot_uninominal

George ANDRIU

Un dascăl de excepție

Motto „Veți vedea mai târziu, dragi copii, că voi ați fost cei mai buni propaganisti ai țării voastre în afără, iar bricul „Mircea” cel mai mare ambasador al nostru peste mări.”

Mih. Drăghicescu
M. Colored

În urmă cu 160 de ani, la 1 septembrie, în Brăila, s-a născut unul dintre întemeietorii învățământului românesc de marină, locotenent colonelul M. Drăghicescu. De foarte Tânăr a fost atras de cariera militară, la 15 ani, înscrivindu-se la Școala Militară. La absolvire a primit gradul de sublocotenent și a optat pentru arma marinei, fiind repartizat ca ofițer de bord pe nava „Ștefan cel Mare”. În anul 1873, a făcut parte din primul echipaj al canonierei „Fulgerul”, iar la Războiul de Independență a participat la luptele purtate pe uscat, dar și pe fluviu, fiind răsplătit cu medalia „Virtutea militară de aur”, crucea „Trecerea Dunării”, medalia „Apărătorii independenței” și „Medalia comemorativă rusă”.

În anii următori a condus nava militară fluvială „Ștefan cel Mare”, cu care a executat sondajul Dunării între Corabia și Galați, în vederea elaborării planurilor porturilor și a rutierei.

La puțin timp după înființarea Școlii Copiilor de Marină din Galați, a fost numit director și profesor, predând cursurile de geografie maritimă, cosmografie, astronomie, calcule nautice și desen maritim. S-a bucurat de dragostea și respectul elevilor datorită inteligenței sale remarcabile și cunoștințelor vaste. Majorul M. Drăghicescu a făcut un apostolat din meseria de marină, dragostea sa pentru ea insuflând-o generațiilor de elevi pregătiți. Peste decenii, foștii elevi, ajunși ei înșiși ofițeri de marcă ai Marinei Militare, l-au evocat cu recunoștință și drag. Viceamiralul Mihail Gavrilescu și-l amintea ca pe un profesor „bun și îngăduitor cu noi copiii, sever însă în timpul lecțiilor, nu îngăduia nici un zgromot sau mișcare. Om de o inteligență remarcabilă, avea o cultură vastă și era un profesor emerit, în toată acceptia cuvântului. Avea o claritate în expunere, care ne impresiona și ne fascina – îmi amintesc și astăzi (1943 n.n.).

În timpul lecțiilor, noi copiii aveam impresia că ne deschidea capul, că ne vâră lecția în cap și la sfârșit încide la loc, ca să nu iasă afară. Când se termina ora, noi rămâneam cu toții într-o linște desăvârșită, în extaz, câteva minute, ceea ce nu ni se înămplă niciodată, cu

nici un alt profesor bun. (...)

Când am părăsit școala, ne-am ales cu foarte multe cunoștințe, el fiind un om de o cultură generală cu totul superioară.

În timpul lecțiilor, ne întreținea prin fel de fel de mici digresiuni, anecdotă, glume etc. aşa de folositoare oricărei bune conferințe.”

Comandorul Nicolae Ionescu-Johnson, care-n școala primară din Sărărie îl avusea dascăl pe marele povestitor Ion Creangă, a consemnat în cartea sa „Însemnările unui marină”: „Orele lui de curs erau cele mai atractive. Era un erudit și uneori ne întreținea despre ultimele lui lucrări. Scrisese o istorie și o geografie a Dunării și a coastelelor Mării Negre, care fusese apreciată în vremea aceea, fiind una dintre primele scrimeri românești în acest domeniu. Sfaturile lui Drăghicescu mi-au fost o bază în practica de navigator și mi-au servit în toată activitatea mea de marină”.

Cartea „Istoricul principalelor puncte pe Dunăre de la gura Tisei până la Mare și pe coastele Mării de la Varna la Odessa”, publicată postum, în anul 1943, prin grija fiului său, contraamiralul Ferdinand Drăghicescu, și a unui fost elev, viceamiralul Nicolae Păiș, a rămas un prețios și indispensabil instrument de lucru pentru cei care studiază istoria românilor, dar și un model de lucru făcut cu temeinicie și pasiune.

A fost un iubitor de carte și ca un om la cetății, în anul 1890, când, la Galați, s-a înființat Biblioteca „V.A. Urechia”, a răspuns dăruind peste patru sute de titluri, numele său figurând la loc de cinste pe lista donatorilor.

În ierarhia militară, gradul cel mai mare pe care l-a primit a fost acela de locotenent colonel, iar funcția cea mai înaltă ocupată a fost aceea de șef de stat major al Corpului Flotilei.

Din păcate, a murit la numai 48 de ani, la Sulina, unde fusese numit comisar maritim.

Acolo se odihnește din martie 1896, mormântul fiindu-i străjuit de un monument compus din elemente marinărești, ridicat în semn de respect de către marinarii lui iubiți în anul 1902.

Mariana Păvăloiu

Acum în amurg, cânt cum am învățat să cânt odată...
Îmi amintesc de tine... Nu pot uita...
E ca mersul pe bicicletă... Punct și de la capăt... adio

AG MRS

De la vis la realitate

Un zâmbet de copil, azi pierdut,
Lăsat să se stingă în zare.
Un zâmbet de militar, azi de negăsit,
Pierdut demult în revărsare.

Sunt doar eu un suflet de om,
O gândire de luptător de neclintit.
Un vis azi devenit realitate,
O realitate transformată mai apoi în vis.

Un drum lung azi a-nceput,
E greu să spieri când nu știi cât.
Încerci, lupji, te străduiești,
Iar în final și reușești.

ŞKB

O stâncă s-a îndrăgostit de o floare ce creștea lângă ea.
Dar cum nu mai iubise până atunci,
Stâncă s-a temut să-i spună ce simte cu adevărat...
Iar floarea s-a lăsat culeasă de primul trecător...
Și de aceea ea a rămas pentru totdeauna

RECE

Doar tu

Când stau în pat înnebunesc,
Parcă sunt mort sau poate-s viu.
Fără tine nici nu știu.
Mă-ntorc pe-o parte, mă răsucesc,
Nu te găsesc, înnebunesc.
Și nu mai pot ca să trăiesc,
Sau poate pot?
Nu te juca cu mintea mea,
Vreau să rămăi în viața mea,
Să mă ajută, să mă sărușă,
Să mă răsfeti, sau...
Poate doar să mă iubești.

Vlăduț Alexandru

16

Ellahul

Adorm, pe marginea unei nopți,
Pe un lac de aur, scârbit de vise,
Luminate de luni, sori și stele.
Înviata de albaștrii
Ochi, ai tăi ce-i iubesc.

Scăpir-ări crestele de munți,
Cu aur alb acoperite.
Visez un dor de tine, de zile,
Dar n-am cum să te-nyii, din poze
Cu zâmbetul tău fermecător.

Vreau să te adorm, prin gânduri
Să te chem în valea Ellahului
Să argintului să-i dau un nume
Pe deget sa-l porți cu stimă
Căci eu pe tine te iubesc.

Vlăduț Alexandru

ŞKB

Fără tine

Când stau cu tine uit de tot.
Când mă sărușă mă trec fiori.
Fără tine, înnebunesc,
Iar când te văd mă liniștesc.
Când te privesc în ochisori,
Mă pierd visând în adâncul lor.
Fără tine aş muri...
Prin abis aş rătăci,
Iar nemuritor de-ar fi să fiu,
Aş vrea să mor doar pentru încă un
Sărut de-al tău...

Sub tălpile Zânei

Un singur gest
și totul în jur devine fluid.
Cu jumătate de încrustare
face să se scurgă
coloritul vag al peisajului.
Păsările alungate aștern
în urma lor
o oarecare boare;
din vârful degetelor
seamănă ploaie.
Un el, un el, un oarecare
îi strigă:
Zâno, vreau să sfârșesc
sub tălpile tale!
Se înduplecă
și îi azvârli un surâs
aşa... ca din întâmplare...

Nisip trecut

Peste genunchi, î s-a așternut
Roșeața nesperată a toamnel...
Ușor și neclintită a gemut,
tinându-și pistriu în podul palmei.
Răbdătoare,
cu tălpile-n nisipul rece de-acum
își desprindea din păr păsări
călătoare,
ce zburau aievea,
ca un fum...
Peste umeri își strânse
ultimele raze,
cu un aer de doamnă;
așteptând să se stingă
toate cele spuse
peste vară,
își înfipse
genele adânc, în cerul de toamnă.

Podul de sus

Amintiri din primăvară

Lascivă, ultima zăpadă
îi coboară peste umerii goi,
rochie de bal în zori.
Își intinde
pântecul fulguit spre soare.
Tălpile și palmele
împleteșc în țărâna ghiocei.
În curând
îi săngerează obrajii
a verdeată;
de buze î se desprind
zboruri - așteptări.
Părul ei flutură peste zări
curcubee.

Locul meu

Nu am, nu cunosc
altă casă...
decât cerul acesta de toamnă
o bucată de toamnă și brațele tale
Sătulă de-anotimpuri
voi făuri unul
pe care să-l împărțim;
Unul în care ba va ploua
prea des,
ba va fi prea mult soare,
din care nu vor fugi
păsările călătoare.

CHINDRIȘ Diana

17